

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΟΣΜΑΝ ΚΑΙ Η ΖΑΪΔΑ

'Αλγέριο.

Ο μπέης αυτός είχε μιά ώρασιότητα και πολύ χαρακτηρισμένη άραπικά ευνοουμένη, καθ' ελευθέρω Ζαϊδά. Είχε και έναν πολύ έμπιστον άρχιευνοχό που την έφύλαγε—γιατί ο μπέης ήταν πολύ ζηλότοπος. Ο άρχιευνοχός του αυτός λεγόταν Οσμάν.

Μιά μέρα, πρωί-πρωί, ο μάγιστρος του Χιουσέιν μπέης, ένας άριστος μάγιστρος της Νομβίας, κατέβηκε στην κουζίνα του ξενοδοχείου και ζήτησε να του δώσουν το μεγαλύτερο μαχαίρι που είχαν. Ο άρχιμάγιστρος του έδωσε άμέσως ένα μεγάλο μαχαίρι κοφτερό, σαν άλληνό ξυστάρι. Ο μάγιστρος έστύταξε για μιά στιγμή το μαχαίρι και έπειτα άνδραξε στα διαμερίσματα του κρηφου του.

Ύστερ' από λίγη ώρα ξανακατέβηκε και έδωσε το μαχαίρι στον άρχιμάγιστρο λέγοντας :

— Πιο μεγάλο, πιο μεγάλο!

Ο άρχιμάγιστρος άνοιξε τότε όλα τα συρτάκια του και βρισκοντας ένα άλλο πελώριο μαχαίρι που είχαν έσει, το συνάδελφό του. Έπεινος το κύταξε κι' αυτό όπως και το πρώτο, φάνηκε κάπως ικανοποιημένος και ξαναβέβηκε στα διαμερίσματα του μπέης.

Έπειτα όμως από δύο λεπτά ξαναγύρθηκε πάλι και έπέστρεψε το μαχαίρι στον άρχιμάγιστρο.

— Πιο μεγάλο άκόμη! το είπα.

Και τι διάβολο θά το κάμης πιο μεγάλο μαχαίρι; ρώτησε έκπληκτος ο άρχιμάγιστρος.

— Έμμεσα μου χρειάζεται, άποκριθήκε ο μάγιστρος που δεν ήξευρε και καλά τη γλώσσα.

— Σου χρειάζεται, άλλα τι θά το κάμης; έρωτησε πάλι έπεινος.

— Θά κόψω κεφάλι του 'Οσμάν! άπήνεσε ο μάγιστρος με τη μεγαλύτερη άπάθεια.

— Τι έκανε λέεις; έφώναξε κατάπληκτος ο άρχιμάγιστρος. Θά κόψης το κεφάλι του 'Οσμάν;

— Ναι, θά κόψω το κεφάλι του 'Οσμάν, έπαρέλαβε ο νέγρος με την ίδια ηρεμία.

— Του 'Οσμάν, του άρχιευνοχού;

Βαίαναν έως την θάλασσα. Τ'ανάκτορα ήσαν μέσα στην Κωνσταντινούπολη σά μια έξοχιστή πόλις.

Ένας ολόκληρος λαός—περισσότεροι από δεκα χιλιάδες άνδρες τους κατοικούσαν εκεί μέσα. Ήσαν οι ιδιαίτεροι άκόλουθοι και ύπηρέτες του Αυτοκράτορος, οι Ιμακοπούλακες, οι ειδικοί αστυνομικοί, οι έντεταλμένοι να επιβάλλουν σωστή κατά το πέρασμα των βασιλέων, οι οινόχοδοι, οι έλεγκταί, οι γραμματαίς κι' ένα άλλο πλήθος άπίστευτα ύπαλληλων με ειδικά καθήκοντα. Ήταν άπίστευτα οι στρατιώται, οι φύλακες, οι κρηφάες, οι κλητήρες, οι θαλαμηπόλοι, οι κυρίες της τάξης, κλπ.

Στο πένητο άκριβός του άπερόντου αυτού καλατιού, περιστευομένους από δάσος κυριαρχούν, βρισκόταν ο γυναικωνίτης όπου έμεναν οι άκόλουθοι της αυτοκρατορίας και οι ευνοχίτοι και όπου ή αυτοκρατορία ζούσε την ιδιαίτερα της ζωή.

Έπει μέσα ή Θεοδώρα έννοωσε τη χαρά της μεγάλης πολυτέλειας και της τρομερής δυνάμεως, τις όποιες της έδανε το μέγα έξισμα της.

Ή πρώτη της φρονιδα ήτανε για την όμορφιά της. Για να διατηρή την όμορφιά της πάντοτε λαμπρή και γοητευτική, κομμάτι παρα πολύ. Ή κομμωτρία της αυτή είχε προπάντων πολιτική σημασία : ή Θεοδώρα ήξερε καλά ότι ή πραγματική της δύναμις ήταν ή όμορφιά.

Είχε μεγαλοορρησεις άμφίσεσις και άφαντάστον πλούτον κομημάτα : Στο τραπέζι της έπίσης έσοβήρινον πάντοτε τα έπιλεκτότερα φαγητά.

Έλάτρευε και έπέβαλε πάντοτε στο άνακτορο περιβάλλον την έπισημότητα. Είχε διατηρήσει την συτήθεια αυτή από το πέρασμα της στο θάνατο και της άρεσε πολύ να βλέπει να λιγύζουν ταπεινά μπροστά της οι μεγάλοι και ισχυροί άρχοντες με τους όποιους άλλοτε βρισκόταν σε τόσο οικειότητα.

Μποός στον Ίουστινιανό και στη Θεοδώρα και οι πιο ευγενείς άρχοντες όφειλαν να πέφτουν καταγής μπροστάς, και να άσκίζονται την άκρη της πορφύρας του.

Στο προσεχές θά συνεχίζουμε την καταπληκτικήσταδιοδρομία της μεγάλης αυτής αυτοκρατορίας.

— Του 'Οσμάν, του άρχιευνοχού, άπάντησε ο μάγιστρος.
— Είσαι τρελλός, άγαπήτέ μου! Άν έσύ κόψης το κεφάλι του 'Οσμάν, τότε ο μπέης θά βάλη να κόψουν και το δικό σου κεφάλι.

— Ο μπέης με δένταξε, ειπε τότε ο μάγιστρος.
— Μπιά! και τι έκανε λοιπόν ο 'Οσμάν;
— Δώσε μου το μαχαίρι, ειπε τότε ο μάγιστρος βιαστικώς.
— Θά σου δώσω τó μαχαίρι, άλλα θά μου πής προηγουμένως τι έπαμε ο 'Οσμάν.

— Άνοιξε μιά τρύπα στο ντουβάρι, ειπε ο μάγιστρος.
— Σε ποιό ντουβάρι;
— Χαρέμι ντουβάρι, ειπε ο άράπης.
— Στο ντουβάρι του χαρεμιού; κι' έπειτα;
— Ένα μπήκε Ζαϊδά.

— Έμπήκε ένας στής Ζαϊδάς;
— Ναι!
— Και τη Ζαϊδά τι θά την κάμη ο μπέης;
— Θά τη βάλει σ' ένα σουβάρλι και θά τη ρίξει στο ποτάμι!
Και ο μάγιστρος έγέλασε δείχνοντας τα δάσαστρα δόντια του.
— Δώσε μαχαίρι, ειπε έπειτα.

— Καλά, περιμένε μιά στιγμή.

Και ο άρχιμάγιστρος έτρεξε να είδοποιήση το διευθυντή του ξενοδοχείου για' αυτά τα τρομερά πράγματα που γίνοντουσαν στο ξενοδοχείο του. Και ο διευθυντής του ξενοδοχείου εκάλεσε άμέσως την άστυνομία. Και μιά που έπρόκειτο για έναν έπίσημο ξένο, ο ίδιος ο διευθυντής της άστυνομίας έτρεξε να ίδη τι συνέβαινε.

Βρήκε το μπέη να κωπνίζει ξεκαπνισμένος στο ντουβάρι του.
— Έσοχώτατε, του ειπε, είμαι ο διευθυντής της άστυνομίας!

— Σε γνωρίζω, άποκριθήκε ο μπέης. Καλώς ήρθες!

— Έσοχώτατε, έπαρέλαβε ο διευθυντής της άστυνομίας, ήρθα για να σάς έμποδίσω να διαπραξέτε ένα έγκλημα.

— Έγκλημα; έκανε ο μπέης βγάζοντας το ταμπούκι από το στόμα του, και ποιό έγκλημα;
— Σκοπέετε πράγματα να κόψετε το κεφάλι του άρχιευνοχού σας;

— Τό να κόψω το κεφάλι του άρχιευνοχού μου δεν είναι έγκλημα, ειπε ο μπέης.

— Και να ρίξετε τη Ζαϊδά στον ποταμό;
— Τό να ρίξω τη Ζαϊδά στον ποταμό, οπτε αυτό δεν είναι έγκλημα, ειπε ο μπέης.

— Μά πως δεν είναι έγκλημα; άφου θά θανατώσετε δυο άνδρούπους!

— Άγώρα τον 'Οσμάν εκατό φλουριά και τη Ζαϊδά χίλια φλουριά, ειπε ο μπέης. Μου άνηκουν και τους κάνα δυο θέλω!

— Όχι δα! ειπε ο διευθυντής της άστυνομίας.
— Πώς όχι;
— Έδω, στο Παρίσι τουλάχιστον όχι.

— Σέρις πως με λένε έμένα;
— Μάλιστα, έσοχώτατε! Άλλ' αυτό δεν σά; έμποδίζει να πάτε φυλακή, αν κάμετε αυτό που λέτε!

— Πολύ καλά, τότε φύγω άπόψε.
— Είσαστε έλευθέρως να πάτε όπου θέλετε, ειπε τότε ο διευθυντής της άστυνομίας, άλλα θά μου όρκισθήτε στον Προφήτη ότι δεν θά πειράξετε ούτε τον 'Οσμάν ούτε τη Ζαϊδά.

— Δέν όρκίζομαι, ειπε ο μπέης.
— Τότε παραδώστε σε μένα τον 'Οσμάν και τη Ζαϊδά!
— Θά τους τιμαρής; ρωτησε ο μπέης.

— Μάλιστα, έσοχώτατε!
— Καλά! ειπε ο μπέης.

Έχτύπησε τότε τα χέρια του και ένας σκλάβος άνοιξε την πόρτα.
— Φέρε έδω τον 'Οσμάν και τη Ζαϊδά, ειπε ο μπέης.

Ο μάγιστρος έσταύρωσε τα χέρια στο στήθος του, έσκυψε το κεφάλι και έφυγε, χωρίς να βγάλη μιλιτά. Ύστερ' από λίγο παρουσιάστηκε μιζύ με τους δυο άνόχους. Ο ευνοχός άπασε τότε στα πόδια του μπέη, ενώ ή ώραία Ζαϊδά έστάθηκε με χαμηλωμένα τα μάτια.

— Πάρε τους, διένταξε τότε έναν άστυνόμο που είχε μαζί του ο διευθυντής της άστυνομίας.

Ο άστυνόμος τους έπήρε και τους δυο τρελλούς από τη χαρά τους γιατί γλύτωσαν, και έφυγε. Τότε ο διευθυντής της άστυνομίας ειπε στο μπέη:

— Και τώρα, έσοχώτατε, είστε έλευθέρως να πάτε όπου θέλετε!
— Θά φύγω, ειπε ο μπέης, έπισπώντας άν' το παλιό του, θά φύγω άμέσως. Δέν μπορώ να μείνω ούτε μιά στιγμή σε μιά τέτοια... βάρβαρη χώρα, που δεν έχει κανένα δικαίωμα να κάνη τα κέφια του!...Κ'έφυγε... Άλ. Δουμάς

